

ІВАН БАРЧУК

Для кого існує світ?

Друге доповнене видання

Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Торонто — 1975 — Клівеланд
diasporiana.org.ua

ІВАН БАРЧУК

Для кого існує світ?

Друге доповнене видання

Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Торонто — 1975 — Клівеланд

Ця книжка вийшла за фінансовою допомогою таких осіб: Ів. Строїч з Детройту — \$100.00, Ол. Гриценко з Міннеаполісу — 100.00, Петро Пилип з Торонта — 100.00, Жіночий Гурток з Санта Барбара — 100.00, Жіночий Гурток з Торонта — 100.00, Клуб Молодих Подруж з Чікаго — 100.00, Ів. П'ятковський з Фріголду — 50.00, Іван Барчук з Клівленду — 50.00, Євген Куценко з Торонта — 20.00, М. Щербяк з Торонта — 10.00, В. Гуцалюк з Франції — 100 франків.

Разом — \$730.00.

В останньому часі стали надходити й інші пожертви, які не встигли увійти в поданий список.

Видавництво "Дорога Правди" усім жертводавцям складає сердечну подяку!

ВСТУП

Ще в 1940 році зайшов я одного разу до приміщення Українського Допомогового Комітету в Холмі й розговорився з головою того комітету. Він, між іншим, запигав мене: “Хто намовив вас покинути “свою віру” й прийняти баптистську?” Я йому відповів, що мене Євангелія намовила. І це правда, бо я дійсно навернувся до Бога тільки через дослідження Євангелії. Голова, був заскочений такою відповіддю й не знав, що далі казати. Але, після хвиливого розгублення, він сказав, що я неправильно зрозумів Євангелію. Я виїняв Євангелію з кишені, положив перед ним на стіл і попросив його показати мені, що я, властиво, неправильно зрозумів. Але бідний той голова, мабуть сам перший раз побачив Євангелію зблизька. Він повертів її в руках, поклав знову на столі й замість показати мені моє неправильне розуміння, почав кричати:

“Ви, баптисти, є шкідниками нації, бо ви вносите роз’єднання в народ! І коли ми здобудемо незалежність, то не дозволимо, щоб різні секти ділили нашу націю! Навіть православної та грекокатолицької церкви не буде, а буде одна, спільна для всіх українців. національна церква! А все таке сміття, як ви, ми виметемо!”

Я тоді встав, взяв свою Євангелію і сказав йому: “Пане головс, я дуже тішуся, що таких “політиків”, як ви, є небагато. Бо, коли б усі так думали, як ви, то хоч мені широму українцеві, дуже тяжко це казати, але тоді самостійної України ми ніколи не здобули б!”

“А це ж чому?” — запитав він.

“Тому, — відповів я, — що Бог не зацікавлений країною та проводом, який вмішує в свої національні справи й Боже діло. І якщо те Боже діло чомусь

тому проводіві не подобається, то він готовий знищити як діло Боже, так і церкву Христову на своїй території, яка, цебто церква, повинна бути спільною для всіх людей, а побудувати свою національну церкву. Бог не допоможе такому проводіві визволитися!"

"Політик" цей не знайшов на це відповіді, а тільки спромігся сказати: "Добре, добре, побачимо!" На цьому й скінчилась наша розмова.

Нема що приховувати, що багато з наших політиків сподівалися, що німці створять незалежну Україну й вони це зробити могли, бо тоді вони були ще в повній силі та славі. Але вони діяли так само без Бога й серед свого народу творили також свою національну церкву в формі нового поганства. Можливо, що й наш політик від них перехопив ту нерозумну ідею творити свою національну церкву. Але мрія його не здійснилася. Німці не тільки не виявили бажання творити незалежної України, але й самі ганебно програли й справа незалежності України знову відсунулася в невідоме, а за те оте "сміття", яке він збирався вимітати, а яке ми називаємо Христовою Церквою, не дивлячись на всі жахливі переживання та переслідування з боку комуністичної влади, поширюється щораз більше. Не всім землякам нашим відомо, що євангельське християнство в Україні, враховуючи й дітей та наближених, сягає сьогодні до 5 мільйонів. А це вже така маса народу, що її й нелегко "вимести".

Не знаю, чи живе ще десь той бувший голова комітету й чи бачить він це все? Фактом є, що не ми баптисти, є "шкідниками нації", а такі, як він з своїми нерозумними ідеями.

Візьмімо для прикладу Америку. Ніде в світі нема такого релігійного роздріблення, як тут, а проте це не ділить нації. Чому? Тому, що в Америці релігія вважається приватною справою кожного громадянина й вона до національних та до державних справ не вміщується. Тут церква від держави відділена й люди не ворогують із-за того, що в неділю вони

йдуть до різних церков. Тому й релігійних переслідувань в Америці нема, а також нема “вимітання” кого б то не було за те тільки, що він інакше вірить. І всі американські громадяни, як би вони не вірили, перед державою вони повноправні.

Чому б нашим діячам не навчитися цього порядку та не розбивати єдності свого народу із-за різних вірувань?

Але ось, після того випадку в Холмі, проминуло сім років. Я зо своєю родиною та з сотками тисяч інших наших земляків, опинився аж на заході Німеччини. Одного разу, я несподівано зустрівся з одним учителем народної школи. Поговорили про одне й друге, і зійшли на релігійну тему. Він виявився завзятим патріотом. І, нараз, як тільки він довідався, якого я віровизнання, відразу заатакував мене тяжким обвинуваченням: “Ви зрадники, — сказав він, — ви не хочете воювати, а тільки скриваєтеся за чужими плечима! Ви хотіли б, щоб вам хтось виборів Україну, а ви тоді прийдете на готове й будете там проповідувати свою Євангелію. Ні, таких українців нам непотрібно! Ось ми збираємось їхати до Америки: як ви там будете репрезентувати наш народ?”

Не встиг я дати йому й відповіді, як десь узявся на вулиці молодий ще чоловік: брудний, з розкуйовдженим волоссям, заточується по цілій вулиці, та реве не своїм, а якимсь звірячим голосом, що мало б означати, ніби він так співає.

Ми, мимоволі подивилися на нього й я запитав нашого “професора”: “А якже, пане учителю, зарепрезентують наш народ в Америці ось такі створіння?”

Він збентежено махнув рукою й сказав: “Ет, то ж не людина, а гарматне м'ясо!”

“Добре, пане, — кажу я, — але поки вони стануть гарматним м'ясом, то вони будуть жити серед американського суспільства і так будуть репрезентувати наш народ! А за наших, віруючих людей вам нема чого турбуватись. Вони не пиячать, не чадять тютюном, не лаються, не сквернословлять, не крадуть, не бешкетують; вони чемні, чесні, ввічливі, то

де б вони не опинилися, вони скрізь якнайгідніше за-репрезентують наш народ”.

Далі я йому пояснив, що він глибоко помиляється, коли він називає віруючих “зрадниками”. Я його запитав: “Кому вони зрадили і в чому? Адже ж шукання правди та ліпшого її розуміння, не є ніякою й нікому зрадою. Адже ж, якщо покинєння мертвої обрядовості та навернення до живої євангельської віри, є комусь зрадою, то й князь Володимир був зрадником, коли покинув рідне батьківське поганство, а прийняв чуже грецьке православ’я. А потім зрадниками стали ті православні, що покинули своє незалежне православ’я, а вступили в унію з папством і стали греко-католиками.

Помилкою є також, що ніби ми, віруючі ховаємося за чужими плечима та оглядаємося, хто б то нам Україну виборів. Я йому сказав, що я особисто не вірю, що Україну можна вибороти без Бога й що для її здобуття потрібна, головним чином, кров як наша так і чужа. Крови було багато вже пролито й Україна вже була і все знову пропало й то по вині, головним чином, несвідомості, незгоди й зради. Тому для народу потрібна не кров і не смерть її найкращих синів та дочок, а їх чеснотне та прикладне життя та самовіддана праця. І ясно, що власне духовна праця, цебто проповідь Євангелії, не тільки в Україні, а й у цілому світі є найважливішою, бо нею займався Сам Син Божий і нам наказав: “Ідіть по цілому світові і всьому створінню Євангелію проповідуйте!” (Мар. 16:15). І коли Боже діло не буде на першому місці, то тяжко сподіватися, що ми зможемо щось доброго здобути для України. Адже ж Христос сказав ще й так: “Шукайте перш над усе Царства Божого й правди Його, — а все інше Вам додасться!” (Мат. 6:33).

Але, якщо ви думали б, що обов’язково треба крові, то знайте, що з моєї найближчої родини згинувало в боротьбі за Україну 7 молодих людей і в тому числі чотирьох моїх рідних молодших братів. Сам я врятувався майже чудом. То скажіть, будь ласка,

кров сімох рідних мені людей, дає мені якесь право до України, чи ні?"

І мій співбесідник сказав: "Дає!"

"Тому, -- відповів я, -- не кажіть, що ми ховаємось за чужими плечима!"

Потім мені прийшлося побувати ще в інших українських таборах в Німеччині й скрізь віруючі скаржилися, що й їх обвинувачують подібним способом. Тому я переконався, що подібні поняття не належать до одиниць, а багато наших земляків опановані ними. Тому я й рішився написати дещо на цю тему, щоб розглянути ці проблеми в світлі Святого Писання та вияснити фальшивість такого світогляду, що ніби, віруючі за Євангелією люди, є непотрібні для нації.

СТРИМУВАННЯ ПОТОПУ

Ось погляньмо на світ від початку. А хочу попередити таких читачів, які ніколи не читали Біблії, що від тієї хвилини, коли люди згрішили й аж до сьогодні, світ духовно залишається таким самим без жодних суттєвих змін. Це для того підкреслюю, що є люди, коли їм читаєш щось із минулого, то вони кажуть: "Е, це так було колись, а тепер інакше!"

Отож, так не є, бо Бог є Той Самий і вимоги Його та відношення до людей однакові, як колись, так і тепер.

І ось в родині самого Адама було впочатку двох синів: вони обидва одної віри, але один праведний, а другий — ні. І що ж? Неправедний вбиває праведного (1 Ів. 3:12). І так воно й пішло далі: неправедні та безбожні переслідували праведних, убивали їх, деморалізували й так тих праведних ставало щораз менше. І дійшло до того, що на цілому світі залишився тільки один праведний — Ной.

Але ж Бог створив людей не для диявола, а для Себе. Проте дияволів: вдалося людей звести, хоч і не

всіх. Завжди знаходилися люди, що ставали по стороні Бога. То як вам здається, по чийй стороні стояв Бог: чи по стороні диявольської більшости, чи по стороні — Своєї меншости? Отже, ця історія з Ноем найкраще про це свідчить. Є написано в Рим. 3: 12, що коли люди відступають від Бога, вони стають непотрібними. За часів Ноя всі люди відступили від Бога, отже всі стали непотрібними й Бог рішив ту непотріб винищити потопом, але праведного Ноя та його родину Бог зберіг навіть від всесвітнього потопу. (2 Пет. 2:5).

Чи це не ясно показує, яке відношення Бога до людей та яка Його оцінка їх. Ми не знаємо докладно, як багато людей було тоді на світі, але скільки їх не було б, то це був народ, а Ной був сам з родиною. І проте в очах Божих Ной був дорожчим від цього світу.

Ной будував ковчега, а при тому проповідував правду. Значить, людство було попереджене, бо Бог ніколи нікого не карає, не попередивши.

Що там Ной тим своїм людям казав, ми не знаємо, але Слово Боже свідкує, що він говорив правду. Він міг казати приблизно так: "Люди, мої земляки та сусіди! Бог мені відкрив, що буде потоп і наказав будувати ось цього ковчега для рятунку від потопу. Бог мені наказав вас остерегти та закликати до покавання."

Отож, знайте, що поки ковчег ще не готовий, ви ще маєте час і нагоду спастися, але з хвилиною, коли ковчег буде викінчений, прийде потоп і вигубить усіх без винятку. Тому покайтесь, покиньте ваші безбожні діла, щоб Бог над вами змилювався і не покарав вас потопом!"

Святе Писання не подає подробиць, як люди реагували на проповіді Ноя, але той факт, що ні одна людина не пристала до Ноя, показує, що йому ніхто не вірив і ніхто не покаявся. А в такому випадкові наші земляки легко можуть уявити собі, що там робилось. Скільки там мусіло бути жартів, насмішок, глузувань, а навіть прокльонів.

Нас тільки дивує, як вони того ковчега не рознесли, або не спалили, та й самого Ноя не втопили. Могла ж їм прийти така думка, що, Ной, мовляв, збирається нас усіх потопити потопом, а сам врятуватися. “То давайте ми того “праведника” втопимо раніше, ніж він нас!”

А є також підкреслено, що земля тоді була наповнена **насильством** (1 Мойс. 6:11). А ця характеристика не свідчить про добродушність тих людей.

Тому можна собі уявити переживання бідного Ноя та його родини. Але, як видно, над усім цим була охороняюча Божа рука. А Бог і зло може обернути на добре. Може навіть Бог нав'язав їм таку думку, щоб залишити розправу з Ноем на кінець. Вони ж були певні, що потоп не прийде, а тому Ной не тільки залишиться в дурнях, але тоді вони йому покажуть, як дурити людей та заколочувати спокій.

І ми самі припускаємо, як справді трудно було людям повірити Ноеві. Він же ж не був ані анголом з неба, а був одним із них. Не був він найбільше вчений з поміж них, не був найрозумнішим, ані видатнішим. Можливо, що він був самий звичайний, як наші люди кажуть, “дядько”. Але Слово Боже підкреслює в Ноеві три риси характеру: “Ной був чоловік **праведний, невинний і з Богом ходив**” (1 Мойс. 6:9). Ось що було дорогоцінне перед Богом.

Ми це підкреслюємо тому, що наші земляки дуже високо оцінюють те, хто є людина, а не те, якою вона є. Якщо людина чимсь видатна, вчена, на якомусь високому становищі, то її можна послухати, а як звичайний “гречкосій”, то що його слухати? Але, кажуть, що він святий! “Га, святий? Оце втяли! На землі святих нема!” Так, звичайно, жартують люди з простих, праведних людей, які з Богом ходять.

А як на справи дивиться Бог? Читаємо в 1 Сам. 16:7 “Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце”. Далі в Луки 16:15 читаємо: “Що бо високе в людей, те перед Богом гидота”. І воно гидота не тому,

що воно високе, а тому, що воно оцінене високо людьми не по заслугі.

Тому й ми повинні оцінювати людей не по науці та становищу, а по поведінці. Праведно й свято людина поводиться, значить вона цінна людина перед Богом. Ось так і Ной був найправеднішою людиною і весь світ ховався за його плечима, а не він за плечима світу. І Бог дійсно змів з лиця землі всю ту безбожну непотріб, а світ віддав Ноєві.

СОДОМ І ГОМОРА

А ось другий аналогічний біблійний факт знищення 5-ти міст на чолі з Содомом і Гоморою. Коли Бог поінформував про це Авраама, то той почав благати Бога не губити тих міст, бо може там є праведники. І Бог погодився помилувати ті міста, якщо там знайдеться хоча 10 праведників (1 Мойс. 18:23-33).

Ми не знаємо, які великі були ті міста. Скажимо, що в усіх п'яти містах було не більше 25 тисяч людей. І були ж там діти, яких, звичайно, люди називають невинними; була молодь, старці, а навіть Лотові зяті й нікого з них не помилував Господь, крім самого Лота та його двох незамужніх доньок. Отже, як бачимо, що в тих містах не знайшлося й двох праведників, а тільки один єдиний — Лот, якого Бог і врятував (2 Пет. 2:6-9).

А коли б там у тих 5-ти містах знайшлося 10 праведників, то ті міста може стояли б ще й сьогодні. То задля кого вони стояли б: задля загальної маси чи задля 10 праведників? Чи та загальна маса мешканців тих міст зрозуміла б це і признала б той факт, що вони залишилися жити тільки задля тих 10 праведників? Напевно — ні! А однак факт є фактом, що Бог готовий був помилувати 5 міст із-за 10 праведників.

Далі ще цікаво підкреслити й той факт, що Господь не міг виконати Свого присуду до того часу, поки Лот був на загроженій території (1 Мойс. 19:22).

Інакше кажучи, що бідний, єдиний Лот, своїми плечима стримував кару над п'ятьма містами. А якже вони до нього відносилися, коли він боронив своїх гостей, сказали так: “Геть звідси! Прийшов сюди жити, а хочеш ще й судити. Ось ми навчимо тебе, ще краще, ніж їх!” (1 Мойс. 19:9). Нещасні вони люди, не знали вони того, що це була їхня остання ніч; що всі вже вони стояли на порозі пекла!

Чи уявляють собі наші земляки, що у тій розбуханій юрбі почало б коїтись, коли їй сказали б, що вона тільки так довго живе, поки Лот у Содомі. А з хвилиною, коли він вийде, то не тільки Содом і Гомора, а й ще інших три міста, все загине в огні. Вони показалися б з люті й готові були б на шматки роздерти Лота. А проте це був факт, не Лот за їхніми плечима ховався, а вони — за Лотовими.

КУКІЛЬ НА БОЖОМУ ПОЛІ

Нема можливості зробити перегляд усіх історичних фактів, які підтверджують цю думку, що світ існує для праведних, а не для нечестивих. Але візьмемо ще хоча зо два приклади з Нового Заповіту. Ось в Мат. 13:24-30 є записана притча Христової про кукіль, що ворог посіяв його на полі поміж пшеницею. І Сам Спаситель пояснив цю притчу так: Поле — це світ; господар — це Він, Христос; добре насіння — це сини царства або діти Божі; кукіль — це сини диявола; а ворог — сам сатана (Мат. 13:36-43).

Отже, Христове поле — це увесь наш світ, але, ясно, не матеріальний в значенні землі, а духовний в значенні людських душ. І ось на тому полі сіє Господь, але сіє також сатана. І хоч, як ми ствердили, не земля є полем для духовного посіву, а люди, але ті люди живуть на світі.

Тому, щоб навести на правильну думку, ми ставимо питання: **“Задля чого Господь береже поле: задля пшениці, чи задля куколю?”**

Кожна щира людина відразу відповість: “Задля пшениці!”

Тому ясно, як Божий день, коли б на полі цього світу, нараз нестало ні одного зерна пшениці, а ріс би буйно тільки кукулю, мільярди кукулю, світові прийшов би кінець. Значить, для чого світ ще існує? Для того, що на ньому скрізь поміж кукулем росте ще пшениця. Отже, світ існує не для кукулю, а для пшениці й не пшениця ховається за “плечима” кукулю, а кукулю — за “плечима” пшениці. На цій точці суперечки не може бути, треба тільки правильно усвідомити й означити: хто пшениця, а хто кукулю?

Знайти цю різницю цілком не є трудно, та біда в тім, що кукулю ніяк не хоче признатися, що він кукулю, а не пшениця. А, навпаки, він пшеницю намагається зробити кукулем. Ось характерний випадок: єврейські первосвященики, фарисеї та саддукеї обвинувачують апостола Павла, який ще недавно був одним із них і вони уживають ось таких висловів: “Ми переконалися, що цей чоловік — то зараза, і що він колотнечу викликає між усіма юдеями в цілому світі і що він провідник назорейської ереси” (Дії 24:5).

Отже, ці слова Св. Писання, щодо йоти стосуються їх самих і до них вони поправді стосуються, але вони їх пришивають до невинної людини. Так воно йде й по сьогодні, справжній кукулю без вагання розкидає по адресі пшениці такі епітети, як “сектанти, єретики, відступники” тощо. Тому, як справді пізнати, хто “пшениця”, а хто “кукулю”?

По-перше, не з віровизнання. Бо ж, як ми вже підкреслили, що “кукулю і пшениця” посіяні разом на одному полі, цебто в одному народі, в одній церкві. Значить, вони можуть мати одне віровизнання. Ось як ми вже згадали про синів Адама: Каїна й Авеля. Вони були дітьми одних родичів і мали безперечно одне віровизнання. Проте Каїн був “кукулем”, а Абель “пшеницею”. Або в Ізраїлі було багато праведних людей, а ще більше було злочинних і ясно, що одні були “пшеницею”, а другі — “кукулем”, а віровизнання було одне. Так і в християнстві в перших

віках, поки церква ще не була остаточно відпавшою, то однак були в ній відпавші окремі люди. Отже, ті відпавші були “куколем”, а вірні — були “пшеницею”, хоч одні й другі формально мали одне віровизнання. Тому віровизнання не можна брати за ознаку правдивості.

Віровизнання в цілості, як також кожну віруючу людину зокрема можна прирівняти до овочевного дерева. Але ми якість дерева пізнаємо не по його вигляді, чи формі, а по плодах. Так виразно Христос і навчав: “По їхніх плодах ви пізнаєте їх” (Мат. 7:16-23). Це досить ясна ознака. Ось вам захвалюють якусь церкву, що вона від самого Христа, що вона найкраща та найсправедливіша. І ось ви дивитесь на плоди тієї церкви та її членів і з жахом стверджуєте, що на тому церковному дереві ростуть такі самі плоди, як і на безбожному: там і п'янство й навіть у церковному будинкові, й розпуста, ненависть, гордощі, злодійство, душегубство, словом усе, що хочите. Все, що ви тільки знайдете в безбожництві й поганстві, те ви знайдете і в тій церкві. З цього ви робите непомильний висновок, що та церква є те саме, що й безбожництво та поганство. Які плоди, таке й дерево. Всі ж такі церкви з такими плодами — це самий справжній “кукіль”.

Подруге, “пшеницю” пізнаємо не по зовнішній релігійності, яка виявляється в зовнішньому виконванні обрядів. Ось Христос каже: “Багато-хто скажуть мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?”

І їм оголошу Я тоді: “Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!” (Мат. 7:21-23).

Тут бачимо людей, які й до Господа звертаються, і Його Ім'ям пророкують, демонів виганяють і навіть чуда великі чинять, отже, люди не тільки побожні, а побожні з силою, але Господь до них не признається, бо вони чинять і беззаконня. Отже, побожність

і беззаконня, несумісні. Ми знаємо з історії церкви безліч беззаконня, страшного, чорного беззаконня, яке було роблене найвищими достойниками тих церков, що вважають себе за найбільше правовірних. У вірші 2 нашого останнього тексту показано, що правда побожність виявляється не в тих великих проявах, а в маленькому послусі, у виконуванні волі Божої. Тому, “пшениця” — це не ті, що годинами моляться, не ті, що хрестом лежать перед вітварем, не ті, що тикають щонеділі свої голови під Євангелію, а в житті про Євангелію й чути не хочуть, а ті, які щиро від усього серця прагнуть пізнати волю Богу, а пізнавши її, негайно її виконують.

Всі вказівки, які дає Євангелія про “пшеницю”, є чисто духовні, а не формально-обрядові. Бо обряди може виконувати й безбожник, але жити згідно Євангелії, може тільки правдиво віруюча людина.

Ось є написано, що весь наш світ лежить у злі (1 Ів. 5:19). Тому для “пшениці” є такий наказ: “Не любіть світу, ані того, що в світі” (1 Ів. 2:15). І правдиво віруючі дотримуються цього. Але “кукіль”, навпаки, живе зо всім світським у великій згоді. Такий церковний релігійник разом з безбожником попивають горілочку, курять тютюн, грають у карти, лаються, сквернословлять і регочуть зі своїх непристойних дотепів. Вони чуються як брати, бо вони справді брати, хоч один релігійник, а другий — безбожник. Але дух один у них. Цікаво також, що обидва вони однаково ненавидять правдиво віруючих людей. Чому? Це вияснив Христос такими словами: “Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить” (Ів. 15:19). Ось де секрет. Пшениця й кукіль, хоч ростуть на одному полі, але вони не одно, тому “кукіль” ненавидить “пшеницю”.

В 2 Кор. 6:14-18 написано так: “До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?... Вийдіть тому з поміж них та

відлучіться, — і не торкайтесь до нечистого, — Я вас прийму, — каже Господь”

Ці слова вимагають від “пшениці” цілковиту сепарацію від усяких світських, фальшивих, сумнівних, беззаконних та нечистих справ. І віруючі люди (“пшениця”) справді ухиляються від усього того, а “кукіль” сердиться, вважаючи їх майже ворогами національних справ. А тим часом є ще суворіше написано в Якова 4:4: “Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається”.

Це страшне, але світські, ніби-то християни, цього не знають і дивуються, чому то “пшениця” не хоче з “куколем” єднатися. А як з ним єднатися, якщо він, по-суті, є тим самим, що й безбожництво. По-перше, “кукіль” — це діти диявола, злюки, розбишаки, п’яниці, розпусники, злодії, вбивці, злоріки та глузії. Не один може цими прикметами образитися, хоч вони всі взяті з Євангелії. Але “кукіль” ніяк себе не признає за “кукіль”: “Ми ж, мовляв, на Божому полі посіяні! І маємо свою церкву!”

Все це правда, поле то Боже, але хто вас посіяв на ньому? Чому ж плоди ваші не є Божими? Правда також, що ви маєте свою церкву, але хто її побудував і для кого?

Чи ви не знаєте, що Христос Свою церкву Сам будеє (Мат. 16:18). І то будеє її для Себе, а тому вона мусить бути “свята й непорочна” (Еф. 5:27). Чи ж такою вона є в дійсності? І чому та, нібито, церква називає всіх тих, що вірують у Євангелію, “еретиками” без доказу, а тих, що не знають ні Бога, ні Христа, ні Євангелії, називає правовірними. Отже, беззаконники, що навіть у церковних приміщеннях пиячать, курять та грають у карти, — це правовірні, а ті, що не хочуть і торкнутися до нечистого, — це “еретики”. Кого такі церкви хочуть обманути: Бога чи себе?

А написано ж ясно: “Хто чинить гріх, той від диявола” (1 Ів. 3:8). Отже, як би ми не хвалили свою церкву, своє “поле” та самих себе, то, якщо всі члени

церкви грішать і вся церква грішить, то чи ж не ясно, що все це є “куколем”, посіяним сатаною, а не Христом.

Читаємо ще в Як. 2:17,20,26, що “віра без учинків є мертва”. “Віра є чинна любов’ю” (Гал. 5:6). Отже форми та обряди не є витвором віри, бо вони є мертві й не оживлюють духа. Діла віри є одночасно й ділами любови, а все, що походить з любови до Бога й до ближнього, є живим ділом. То чи ж ми бачимо в сучасних церквах оті живі діла віри? Ніде! Скрізь цілковита духовна смерть. Коли жива душа попадає в те церковне товариство, то почуває себе як в трупарні. То це мала б бути “пшениця”? Ні, це “кукіль”.

Читаємо ще в Гал. 6:7 “Що людина посіє, те й пожне”. Це закон, якого й доводити не треба. Ще ніколи й ніде не трапилось, щоб хтось посіяв, скажім, овес, а виросла пшениця. Так ось, близько 2 тисячі літ, як християнство сіє, а що росте? Коли християнство залишилося б правдивим і цілий час сіяло євангельську правду, цебто оту Христову “пшеницю”, так як це було на початку, то сьогодні цілий світ колосився б чудовими ланами Божого врожаю. Бо ж інакше не могло б бути, бо ж закон “Що людина посіє, те й пожне”, не змінився. І там, де справді проповідується чиста Євангелія й люди вірують, то стають “пшеницею”. Але там, де діють історичні, так звані, церкви, в усіх краях росте не тільки “кукіль, а терен та будяччя. І ось, край за краєм, народ за народом з такими церквами на чолі, відпадають від Бога цілком і з ними стається, як написано в Євр. 6:8, що така нива стає непотрібна та близька до прокляття та спалення. То чи ж це не свідчить, що християнство колись відпало, пішло на службу до сатани й почало сіяти “кукіль”?

Але “кукіль” ніяк не хоче признатися, що він “кукіль”, а за всяку ціну хоче довести, що він “пшениця”. “То ж ми християни, каже “кукіль”, — а не якінебудь магометани чи погани! Ми ж охрищені й миропомазані, то чого ви ще з нас хочете?”

Цей аргумент сьогодні дуже невдалий. Бо якраз магометани й погани стоять сьогодні морально багато вище, ніж, так звані, християни. Отже, їхнє хрищення та миропомазання так їм духовно допомгло, як мертвому кадило. Вони не розуміють того, що поєднання з Богом не відбувається автоматично, а за допомогою зрозуміння Бога та самого себе, а тоді за допомогою свідомого покаяння та навернення до Бога, а відтак за допомогою довір'я Богові та прийняття живою вірою Божої благодаті спасіння.

А охрищення несвідомого немовляти означає якраз стільки, як коли б охристити мертву ляльку.

“Кукіль”, щоб довести, що він є “пшеницею”, намагається, звичайно, виставляти свої чесноти та свою безгрішність. Ось його аргумент:

“Ми ж нікого не вбили, не спалили, не обікрали і взагалі стараємось не робити зла. То чому ж нас уважати за погібших?”

Це тільки показує, що “кукіль” не знає ні себе, ні Бога, ні гріха, ні відповідальности, ані взагалі дороги спасіння. Він не знає, що є написано: “нема праведного ані одного; нема хто розумів би та шукав би Бога; усі повідступали, разом стали непотрібні. Всі згрішили, і позбавлені Божої слави” (Рим. 3:10-11, 23). “Кукіль” не знає, що всі діла, які не від віри, є гріхом (Рим. 14:23). А також не тільки всяке зло є гріх, але й нечинення добра, є гріхом (Як. 4:17). А також є написано, що вся наша праведність є як “поваляна одіж” (Іс. 64:6). І ще є написано: “Немає людини такої праведної на землі, яка робила б добро й не грішила б” (Екл. 7:20).

Тому в християнстві не може бути й мови про ліпших чи гірших; усі й ліпші й гірші однакво під гріхом й однаково під погібеллю. Але дяка Богові, що від того часу, коли Христос Своєю жертвою заплатив за наші гріхи, то більше нема мови про грішних чи трошки менше грішних, а мова про спасених і неспасених. Сьогодні нема таких злих, які не могли б бути спасені Христом і нема таких добрих, які могли б бути спасеними без Христа. Всі однаково, як

злі, так і добрі мусять прийняти Божі умови спасіння, бо тільки один Бог уплянував, доконав і запропонував людству Свій єдиний, але досконалий спосіб спасіння. А тому всі без винятку мають однакову можливість спастися вірою в відкупительну жертву Христа.

Ось пару прикладів. Найгіршим із мужчин був, хіба, розбійник, розп'ятий разом з Христом на хресті (Лук. 23:40-43). А найгіршою з жінок була Марія Магдалина, в якій знаходилось аж сім демонів (Лук. 8:2). Проте обоє вони були спасеними вірою в Христа Ісуса. І, навіпаки, найкращим мужчиною був Корнелій, але й він був спасеним не інакше від розбійника (Дії 10:1-6, 43), цебто також вірою в Христа. Але вже безперечно найкращою та найсвятішою жінкою була Марія, матір Ісуса, однак і вона Бога називає "своім" Спасителем (Лук. 1:46-47). А всі ж розуміють, що Спасителем взагалі можна назвати й такого, хто спас когось, але не кінечне нас. Але якщо ми кажемо "наш Спаситель" чи "мій Спаситель", то це мусить бути такий, що власне нас спас від якоїсь погібелі. Тому й Марія, називаючи Бога "своім Спасителем", дала цим зрозуміти, що й вона особисто також потребувала Спасителя.

Тому ясно, що **всі без винятку** мусять прийняти від Бога спасіння, яке є в Христі Ісусі. Бо нема іншої дороги до неба й до Бога, тільки через Христа (Ів. 14:6). Також нема ні в ким іншим спасіння, тільки в Христі (Дії 4:12). І також нема в нікому іншому вічного життя, як тільки в Божому Сині (1 Ів. 5:11-13). Тому, хто приймає Христа в своє серце, той, разом з Христом, приймає і спасіння й вічне життя. А хто Христа не приймає, той нічого від Бога не одержить.

Отже ясно, що тут природня доброта нічого не допоможе. Бо як ми вже згадали, що таких добрих ніколи на світі не було, щоб вони при тому не грішили. А щоб загинути, цілком не треба бути таким злочинцем, що вбиває, граде, підпалює тощо. Вистачить бути звичайним грішником. Адам і Єва не були злочинцями, а втратили рай і вічне життя за один тільки гріх

непослуху та недовір'я Богові. То якже людина, маючи сотки тисяч гріхів, гірших і тяжчих, як Адамів, а хоче повернути собі те, що Адам втратив за один гріх? Є ж написано, що коли б ми виконали все, нам наказане, то й тоді ми не могли б розраховувати на якусь нагороду. А повинні казати: "Ми, — нікчемні раби, бо зробили лише те, що повинні були зробити!" (Лук. 17:10).

А тому, в ділі спасіння наші особисті чесноти чи якісь заслуги тільки перешкоджають, бо люди, надіючися на них, не каються та не приймають Христа за свого Спасителя. Тому виходить, що мільйони дійсно "поганих", вірою в Христа будуть спасені; а ще більше дійсно "хороших", але не прийнявших Христа, загинуть у пеклі. Вони свої чесноти зробили своїм ідолом, який їм заслонив Божу благодать. Вони більше поклалися на свої заслуги, ніж на доброго Бога, Який хотів їм простити гріхи, та вони не покались, бо їхні чесноти засліпили їм очі. Такі люди, ставши самі собі спасителями, не прийняли єдиного Спасителя, призначено від Бога й таким чином їхні чесноти та заслуги стали їхнім тяжким гріхом та їхньою загибеллю. Бо вони, не покаювшись і живучи по світському так, як і всі, хотіли показати всім, навіть самому Богові, що вони, ніби, кращі від інших і що вони, мовляв, ніякого такого гріха не зробили, за який вони мали б іти до пекла. А те, що вони Самого Бога роблять неправдомовцем, бо не визнають себе грішними тоді, коли Бог каже, що "всі згрішили", то це нічого (1 Ів. 1:8-10).

Цікаво, як такі люди уявляють собі небо, Бога, спільність зо святими? Адже ж для них Бог чужий, вони про Нього ніколи не думають, Його не люблять, Ним не цікавляться, але Його бояться, як страшного Судді. А правдивих дітей Божих вони не зносять, їх ненавидять і найкраще, що вони зробили б, коли могли, то знищили б їх. Слова Божого вони й чути не хочуть. Ось вони будуть говорити про що хочете, але почніть читати Євангелію, вони відразу починають

позіхати та оглядатися, як би то втекти. А написано ж, що ми маємо приступ у Дусі одним до Отця й ми вже не чужі й не приходьки, а співгорожани свя- тим, і домашні для Бога. А вони ж не “одного” Ду- ха, Богові й святим — чужі, то якже вони зможуть бути в такому товаристві? Мабуть вони й там огля- далися б, кудою б то шугнути до пекла, до своїх по духу? Напевно так і було б, тільки Бог помилки не зробить і ні одна ненавернена душа до неба не по- паде.

Цікаво звернути увагу, що на протязі історії зав- жди найбільше противний Богові був отой “найкра- щий кукіль”. Недармо Христос сказав отим святенни- кам: “Митники та блудодійки випереджують вас у Боже царство” (Мат. 21:31).

Надхнечниками та організаторами найбільших та найлютіших переслідувань слуг Божих, були не ті, найгірші з “куколю”, а ті найліпші, які “не мали в чому каятися”. Той фарисейський дух самоправеднос- ти, зарозумілості, лицемір'я і нетерпимости, завжди був притаманний ось тому “найкращому куколеві” І ті, що до цієї категорії належать, майже ніколи не приймають Божої благодати для спасіння.

Чому ж така протилежність виникла поміж нау- кою Христа, а релігійними поглядами, так званих християн? Це ж просто диво, як могло так статися, щоб християни науку Христа почали вважати за єресь, а свої еретичні вигадки признають за науку Христа? Дійсно в них стався, як написано: “перевер- нений розум” (Рим. 1:28).

А сталося це тому, що сатана свій “кукіль” посіяв на Христовому полі, цебто в церкві та в християнстві. І він переконав людей, що те, що росте на Христово- му полі, є безперечно добре. Отже тому, що “кукіль” росте на Христовому полі між “пценицею”, то й себе почав уважати за “пшеницю” й там, де він “пшени- цю” переріс, то він її або остаточно заглушив, або й фізично знищив і так на Христовому полі лишився

тільки “кукіль”. І ось, на наших очах ростуть охрищені розпусники, п'яниці, шахраї, злодії, душогубці, злоріки й усе інше з усіма прикметами сатани; а попробуй сказати їм, що всни не християни, то вони вам очі видеруть. “Якто не християнин? — нароблять вони крику. — А хто ж ми, може нехристи якісь, турки чи жиди? Адже ж ми від християнських батьків народились, у християнській церкві були охрищені, щонеділі до церкви ходимо, сповідаємось і причащаємось, а ви таке говорите: “Не християни!”

І ввесь цей доказ по суті зводиться до короткого речення: “Ми з Христового поля!”

Але це не доказ. Бо ж кукіль був посіяний дияволом, власне, на Христовому полі. Тому не можна брати релігійного походження за підставу його правдивості. “По плодах їхніх пізнаєте їх”, — сказав Христос. І ось як ті плоди описав відомий український поет В. Самійленко, який хоч сам не був евангельським віруючим, але бачив, що робиться.

“Моральности високої закони
Всім людям залишили вчителі,
І школи, і церковні всі амвони
Старанно ширять їх по всій землі.

Книжки й газети всякі б'ють у дзвони,
Щоб люди дух свій не томили в злі.
З тих довших заходів ось звіт короткий:
Людей більш менш моральних два відсотки.
Хоч, правда, й тих, що стягнуть з вас пальто,
Мабуть не більш, як двадцять п'ять на сто”.

Яка ж це страшна трагедія, що з усіх заходів християнства такий марний наслідок: два відсотки людей “більш менш” моральних. А це ж “більш менш” ще не означає справді моральних, а — приблизно моральних. А таких, що готові стягнути з вас пальто, а часом і шкіру, то є аж 25 відсотків. А той кукіль з Христового поля цього й не бачить, хоч це поміж ним коїться. Та він дійшов до такого засліплення та отупіння, що “сатанинське зборище” почав

навивати “святою церквою”, “лютих вовків” почав звати “святими отцями” (Об. 3:9; Дії 20:29). Сьогодні ті рослини з Христового поля не можуть уже й уявити справжнього християнського життя, цебто життя без гріха. А навіть безліч звичайного щоденного беззаконня, яке творить тип світських та тілесних людей, навіть не вважають за гріх. І в це включається не тільки звичайний “кукіль”, а навіть його духовний провід — священство. А вони ж рахують себе “посередниками” поміж Богом і людьми. А тимчасом, іноді буває такий конфуз, що священник буває посередником між людиною і сатаною. То щоб замилити людям очі, то вони вмовляють їм, що вони справді є посередниками поміж Богом і людьми, але тільки тоді, як вони є в церкві та одягнені в церковні богослужбні ризи. А поза церквою вони є як звичайні люди, а тому, мовляв, можуть і поводитись як інші, цебто — свobodно грішити.

Але цим обманом можна обманювати людей, які не мають духовного чуття, але не Бога. Бо коли б, скажім, сатана вдягнувся в ризи та почав у церкві відправляти службу Божу, то чи Бог і його признав би за посередника поміж Собою та людьми?

То ж не диво, що наш філософ Г. Сковорода, вигукнув одного разу: “Ризо, ризо, як мало ти опреподобила, а як багато з окаянствувала!”

Сьогодні вже дійшло до такого викривлення понять, що християни не вміють уже відрізнити злого від доброго. Більше скажу, християни сьогодні зло називають добром, а добро — злом, темноту вважають за світло, а світло — за темноту (Ів. 5:20-22).

Це перевернення розуму сталося в наслідок того, як ми вже згадували, що “кукіль”, посіяний ворогом у церкві, так розрісся, що поглишив усю “пшеницю”. Тому сьогодні в таких церквах росте буйно тільки бур’ян.

“О, так, так, — зо злістю реагують світські християни. Ми давно це знаємо, що ми всі грішні, а тільки ви святі! Чи поміж вами нема куколю, нема поганих, а тільки самі добрі?”

Це, безперечно, неправильна реакція. Бо ж ми не сказали, що сатана сіє “кукіль” в одній церкві, а в другій — ні. Адже ж, серед дванадцятьох учнів Христа, був і Юда — зрадник, а це ж був “кукіль”. Ось апостол пише до коринтської церкви й уживає такі слова: “Протверезіться правдиво, та й не грішіть, бо деякі Бога не знають, — говорю вам на сором!” (1 Кор. 15:34). Значить були в тій церкві люди, що грішили, бо Бога не знали. То що то були за одні? Ясно, що “кукіль”. Отже, ворог сіє скрізь, по всій Христовій ниві. Але є церкви, що пильнують, і там буйно росте “пшениця”, то вона глушить “кукіль” і не дає йому розростатися. І, навпаки, є церкви, що дозволили “куколеві” розростися, а пшеницю винищили. Такі церкви стали непотрібними для Бога й великим згіршенням для людей.

Непевно не один подумає: “То так виходить, що в офіційних церквах цілком нема вже “пшениці”, а тільки самий “кукіль”.

Таке щось почути є дуже тяжко, але таке й сказати не є легко. Тим більше, що остаточний суд належить Богові. Але Слово Боже в багатьох місцях остерігає нас такими словами: “Не обманюйтесь!” Тому невільно запліщувати очі на дійсний духовний стан нашого народу та його церкви.

Отже, ми не будемо сперачатись, чи в тих великих церквах є ще “пшениця”, чи тільки “кукіль”, а візьмемо для перевірки один лише вислів з Дії 2:47, де написано: “І щоденно до церкви Господь додавав тих що спасалися”

Ці слова ясно показують, що церква складається зо спасених. Тільки спасенна людина може бути членом церкви й тільки вона може вважатися за “пшеницю”. Все, що в церкві неспасенне, — все “кукіль”.

І тепер, нехай хтось, хто має сумнів до моїх висновків, перепитає всіх членів своєї парафії, включно зо священником, чи спасені вони? Але питати треба поважно, без жартів та смішок, а так як перед Божим судом. А тих, які навіть дали б позитивну відпо-

відь, треба перевірити, чи розуміють вони, що то означає, бути спасеним? Треба додатково запитати, як вони знають, що вони спасені, на якій підставі вони спасені, хто їх спас і яким способом тощо. Про Христа сказано, що Він спасе людей Своїх від їхніх гріхів (Мат. 1:21). Отже, треба приглянутись до таких "спасених", як у них справа з гріхами.

І я вас запевняю, що ви в своїй парафії не знайдете ні одного спасеного. То про що це свідчило б? А про те, що якщо в цілій парафії нема ні одної спасеної душі, то нема по суті й церкви, бо церква — то зібрання спасених.

Тому ясно, що така, нібито церква, це поле 'курколю', а кінець його буде в пеклі (Мат. 13:40-42).

А навіть у такому випадкові, коли десь і знайшлася б одна або й дві душі на тисячу, яких можна було б признати за спасених, то й така церква не могла б ще рахуватись за Христову церкву. Бо ж ніхто не скаже на купу полови, що то купа пшениці, якщо десь є одне чи два зернятка пшениці. І, навпаки, ніхто не скаже на купу пшениці, що то купа полови через те тільки, що в ній є дійсно трохи полови. Так і в духовному житті, не можна назвати Христовою церквою таку, нібито, церкву, де її члени на 99 відсотків є світськими та тілесними грішниками, абсолютно не зацікавленими справами царства Божого та справами духовного життя.

Ось я одній пані послав релігійну книжку. Вона її повернула з допискою, що вона "релігійними справами не цікавиться й що вона думає, що такими дурницями не варто займатися, а треба всі сили присвятити для боротьби за волю України!"

Ясно, що не кожна українська людина таке скаже, але майже кожна так робить. А це ж справді бунт проти Бога. Бо ж якщо такі люди хочуть мати Україну без Бога, то навіщо її звільняти? Там є вже ті, що володіють нею без Бога.

Всі люди роблять свою політику та різні свої махінації, але над усім пильнує Божа рука й написано,

що й горобець не впаде на землю без волі Божої (Мат. 10:29-31). І навіть сатана, який він уже противник Божий, а й він не може зробити того, що виразно йому заборонено (Йов 1:12). Тому дуже помиляються ті люди, які сподіваються щось досягнути на перекір волі Божій. Якщо вони не цікавляться Божими справами, то вони мусять бути приготовані на те, що Бог може не поцікавитись їхніми справами. А коли Бог скаже “ні”, то тоді ніякі сили в світі не перероблять того на “так”!

ДЛЯ КОГО ІСНУЄ СВІТ?

Але вернімось до моєї початкової думки та до основної теми: “Для кого існує світ?” Отже, Бог є справедливий і до кожного народу він відноситься однаково. Але в кожній нації Бог зацікавлений тільки тією її частиною, яка буде Йому служити. За підставу для цієї думки прочитаємо Дії 17:26-27 такі слова: “І увесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх. Щоб Бога шукали вони...”

Отже, як бачимо з цього тексту, що Бог створив усіх людей, що кожному народові Він призначив територію і час в історії. Але Бог має свою мету з народами й ось вона: “Щоб Бога шукали вони”.

Тому ясно, що та частина нації, яка шукає Бога, вона й є перед Богом тією цінністю нації, задля якої існує й уся нація. Бо хоч уся нація ніде й ніколи не шукала Бога, але в кожному роді в певних історичних точках, народжувалися люди, що шукали Бога. Задля них існують роди, які разом творять націю.

Що це не є заслплена зарозумілість, тому поміркуймо логічно: для чого придалася б Богові така нація, з якої Бог не мав би ніякої користі? Уявім собі,

що якась нація осягнула б високу культуру, науку, ма-ла б у своєму середовищі великі таланти, але не ма-ла б ні одної душі, яка шукала б Бога, то навіщо та-ка нація Богові? Ось читаємо в Пс. 72:27 такі слова: “Бо погинуть ось ті, хто бокує від Бога, понищить Він **кожного**, хто відступить від Нього”. Або в книзі прор. Іс. 13:9: “Оце день Господній приходить, щоб землю зробити спустошенням, а грішних її повигуб-лювати з неї”. Візьмімо ще тільки одне місце із Іс. 60:12, де ясно йде мова про народи й держави. Ось ті слова: “Бс погинуть народ та те царство, що не схочуть служити Тобі, — і ці народи понищені бу-дуть зовсім”.

Подібних висловів є дуже багато в Святому Пи-санні, що дають нам право мати таке переконання, що кожна нація тільки так довго існує, поки в ній виникають щораз нові душі, що шукають Бога. Отже, кожна нація існує задля тих, що Бога шукають, а не навпаки. І цей принцип відноситься також і до нашої нації.

Бог дивиться на націю з куту зору вічності. В Його плянах є — не тільки дати нації існування на землі, а й вічне життя в небесах. І як хто цього не цінить і не шукає, а живе тільки для земного, а ду-шу віддав гріхові й навернутися до Бога не думає, то яку вартість має така людина для Бога?

Візьмімо ще такого приклада: ось всі ми, укра-їнці, змагаємося кожен по своєму за волю й неза-лежність нашого народу та краю. Бо ж усі ми бажає-мо бачити наш край вільним і незалежним. Але для чого? Одні для того, щоб самим запанувати в ньому, а другі для того, щоб Богові дати місце для пануван-ня в серцях народу. То як вам здається, по чій сто-роні буде Бог?

Я майже бачу, як дехто починає сміятися і з пев-ним розчаруванням казати: “Бачиш, куди гне? Вихо-дить, що Україна має бути для євангельських вірую-чих”.

Не хочу нікого дразнити, але ми ж уже бачили з багатьох місць Слова Божого, що воно майже так і є. Україна існує задля тієї частини українців, яка щиро Бога шукає.

Про Бога ж є ще написано, що Він є ревним (2 Мойс. 20:5). Тому дозвольте сказати, що Бог не віддасть на поталу ні однієї душі. Й коли б при самостійності України мала б спастися хоч одна душа менше, ніж при залежності, то Бог не погодиться дати незалежність за таку ціну.

Сам Божий Син навчав: "Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою погубить?" (Мат. 16:26). З цього висновок, що душа одної людини дорожча від цілого світу. То чи можна собі уявити, що Бог дозволив би згигути одній душі через незалежність однієї малесенької частини світу? Якщо Ной був дорожчий в очах Бога від цілого світу; якщо Лот був дорожчий від п'яти міст, то ясно, що коли одна незалежна нація мала б створити в себе такий уряд і такі умови, при яких менше буде тих, що шукали б Бога, ніж їх мало б бути при залежності, то Бог такий нації незалежності не дасть.

Написано ж, що небо тішиться, коли одна душа кається (Лук. 15:7,10). То як Бог міг би погодитися дати світському народові такі умови, при яких зменшилася б небесна радість задля спасіння душ?

Тому, друзі мої, ви собі думайте, що хочете, але Бога ошукати не можна. Я приглядаюсь до життя нашого народу в вільному світі, читаю газети, слідкую за діяльністю наших діячів і, на жаль, все те, на що Бог міг би дати Своє благословення, з ігнороване цілковито. Нема й натяку ніде на шукання Бога. Навпаки, майже відчувається, що Бог нашому народові не є потрібний; Він би їм перешкоджав робити їх власні діла. А тому нема вигляду, щоб Бог благословив усі ті безбожні діла та заміри.

Ось коли б так усі наші політики та громадські діячі, науковці, священство й народ самі щиро навернулися до Бога, а відтак перейнялися глибоким та

сердечним бажанням мати вільну Україну з метою привести весь наш народ до Бога й до глибокого пізнання євангельської правди. Тоді досягли б ми свою мету скоріше, ніж за допомогою атомової бомби.

Я знов бачу іронію на устах і чую вигуки: “Утопія! Ворога молитвою не проженеш!”

А чому б не поспробувати? Адже ж є такий приклад у Біблії, що цар юдейський Єзекія помолився, коли був оточений в Єрусалимі Сенахиримом, царем асирійським, і ворожа армія загинула без бою. Ангел Господній в одну ніч убив 185 тисяч асирійських воєнків (2 Цар. 19:-4-19, 35). І це не єдиний випадок. Бог є всемогутній й Він може чинити чуда, але треба мати таку віру, яка була в Єзекії. Якщо ж нема живої віри в живого Бога й нема щирого бажання на Бога поклатися, то ясно, що нема чого й братись за духовні експерименти, бо “з Бога насміятись не можна”. Але діяти без Бога також нічого не вийде.

Звернімо увагу ще на одне тільки місце зо Слова Божого в 2 Пет. 3:9-10, де є така думка: прийде Божий суд і знищення землі вогнем. Але Бог не спішиться його виконувати задля тих, що каються. Отже, тут знову маємо ту саму ідею, що й у цілому Святому Писанні: ті, що каються, стримують Божий суд над тими, що не каються.

Коли б це зрозуміли такі нерозкаяні душі, то вони хоча не насміхалися б над тими, що каються. Бо коли б так їх не було, то давно вже суд Божий пролився б на нерозкаяних.

Таким чином знову виходить, що за плечима тих, порівнюючо небагатьох, що каються, ховається цілий світ перед Божим судом. Але нерозкаяні цього не усвідомлюють і самі, коли могли б, то власними руками зруйнували б ту останню заслону.

Багато можна було б ще про це писати, але для тих, що вірять у Слово Боже, то й цього досить, щоб переконатись, що світ існує не для безбожних людей і не для їхніх політичних махінацій, а тільки й виключно для Божого діла, яке виконують вірні Божові люди. Проповідь Євангелії — це найголовніша

праця, а спасіння душ — це найголовніша мета. Через проповідь Євангелії Бог вибирає й спасає ті щирі душі, які в сердечній скрусі шукають Бога та примирення з Ним. Тому ті краї й народи, які найширше відчиняють двері для проповіді Євангелії, бувають найбільше благословенні Богом.

Але тут, мимо волі, насувається питання: “А якже справа з країною безбожництва? Адже ж вона офіційно відкидає Бога, замикає двері для Євангелії й винищує тих, що Євангелію проповідують. А так виглядає, що Бог той край благословляє?”

Отож, поперше, той край не має ніякого Божого благословення. Всі люди там від малого до великого живуть у постійному страху та пригнобленні.

Але є фактом, що він існує, і що він замінив собою режим, за яким дехто ще й сьогодні тужать. Але Бог помилок не робить. Як видно, що навіть цей жахливий режим, створює умовини більше сприятливі для правдивого навернення людей до Бога, ніж попередній режим. Чи не для того Бог допустив цю мару безбожності, щоб розбити народні ідоли, винищити в людських серцях фальшиву віру й приготувати ґрунт до прийняття правдивої віри в Бога згідно з Євангелією? Сатана скористав з нагоди й збунтував людей проти Бога. А Бог скерував той бунт проти релігійного обману.

Адже ж є фактом, що в цілій тій величезній імперії до першої світової війни було не більше 20-ти тисяч віруючих згідно з Євангелією. А сьогодні в безбожній імперії є тих віруючих 250 разів більше. Це підтверджує нашу думку, що в усі віки Бог допускає такий чи інший устрій, самостійність чи й неволю, в залежності від того, що може найкраще спонукати дану націю до шукання Бога.

З цього всього ми бачимо, що ненаверненим, або навіть недовіркам нема чого гордитися, що, немов би, вони своїми плечима захищають віруючих. Ціла світова історія найкраще показує той захист, під яким

мільйони віруючих людей стали мучиниками. А скільки то презирства, лайок та зневаг прийшлося вислухати й пережити від тих опікунів. Вони з великою охотою зробили б те, що обіцявав зробити той холмський голова: “вимели б те все сміття”. Але дяка Богові, що Він нам відкриває через Своє Слово, що, власне, віруючі — це та цінність кожної нації, задля якої існує й ціла нація. Нема сумніву, що коли не було б у нашому народі віруючих, вірних слуг Господніх, то й нашого народу не було б. І увесь світ існує не ради безбожних, а ради праведних та святих. І якщо Господь захоче й наш край звільнити, то напевно не для безбожних, щоб вони там підносили свої голови та показували там свою владу, а тільки задля живого євангельського діла, задля Своєї Церкви, яка буде складатися виключно зо спасених.

І Святе Писання навчає, що прийде такий час й то може скоро, коли положення в світі цілковито зміняться. Прийде Христос і Він перебере владу над світом (Об'яв. 11:15). І Він винищить усіх тих, хто нищать світ (Об'яв. 11:18). І разом з Христом і святі Його царюватимуть на землі (Об'яв. 5:8-10). Тоді прийде остаточний кінець усякому “куколеві”, а вповні виявиться слава праведників (Мат. 13:40-43). Власне, про прихід цього царства й навчав Христос Своїх учнів молитись (Мат. 6:10).

Господь не інакше дивиться на світ, як тільки з куту зору будови царства Божого на ньому. Тому ті, й тільки ті, які спричиняються до тієї будови, — вони мають вартість перед Богом. І Господь свідчить, що Він цінить таких людей більше, ніж цілий світ (Євр. 11:36-38).

Тому належить перед Богом і Сином Його Ісусом Христом схилитися в покорі сердець, Йому віддатися на службу під Його керівництвом. Коли ми самі будемо спасеними, ми потрапимо інших вести до спасіння. А це й є будовою Христового царства в душах людей. І коли Господь догляне в душах нашо-

го народу щире бажання будувати Його царство в нашій Країні, Він легко зможе звільнити її від гамуючої залежності. “Шукайте ж найперш царства Божого й правди Його, а все інше вам додасться” (Мат. 6:33).

Наша сердечна молитва до Бога, щоб Він Сам скерував поняття, почуття й волю всього нашого народу на Свою Божеську дорогу, щоб народ наш щиро до Бога навернувся і отримав таку волю духа, щоб Богові в усьому була слава передусім. Коли ми навчимося виконувати волю Божу як свою, то Бог буде виконувати нашу волю, як Свою. І якщо воля Божя буде виконуватись на землі, як на небі, то негайно небо перейде на землю. З іншими поглядами, що люди робили б, то завжди вийде фізична й моральна руїна. А ми віруючі українці не зичимо своєму народові та своїй країні руїни, а тому й кличемо їх до такого стану, щоб Бог міг пролити на них повне Своє благословення.

